

3. neděle v mezidobí C

*Nebud'te zarmoucení,
neboť radost z Hospodina je vaše síla! (Neh 8,10)*

První čtení

Nehemiáš 8,2-4a.5-6.8-10

Kněz Ezdráš přinesl Zákon před shromážděné muže i ženy a všechny, kdo byli schopni rozumět. Bylo to prvního dne sedmého měsíce. Četl z něho na prostranství před Vodní bránou od svítání do poledne před muži a ženami a přede všemi, kdo byli schopni rozumět. Všichni poslouchali knihu Zákona s napětím. Ezdráš, znalec Písma, stál na dřevěném výstupku, který pro ten účel zhotovili. Otevřel knihu před očima všeho lidu – stál totiž výše než všichni lidé – a když ji otevřel, všechen lid povstal. Ezdráš velebil Hospodina, velikého Boha, a všechen lid odpověděl se zdviženýma rukama: "Amen, Amen!" Vrhli se na kolena a klaněli se Hospodinu až k zemi. Četlo se v knize Božího zákona, předkládali a vykládali ho, a tak pochopili, co se četlo. Místodržitel Nehemiáš a znalec Písma a kněz Ezdráš i levité, kteří poučovali lid, řekli všemu lidu: "Dnešní den je zasvěcen Hospodinu, vašemu Bohu, nebud'te smutní a neplačte!" Všechen lid totiž plakal, když slyšeli slova Zákona. (Ezdráš) jim řekl: "Jděte, jezte tučná jídla a pijte sladké nápoje a posílejte výslužky těm, kteří si nemohli nic připravit, neboť tento den je zasvěcen našemu Pánu. Nebud'te zarmoucení, neboť radost z Hospodina je vaše síla!"

Druhé čtení

1. Korintánům 12,12-14.27

(Bratři a sestry!) Jako tělo je pouze jedno, i když má mnoho údů, ale všechny údy těla, přestože je jich mnoho, tvoří dohromady jediné tělo, tak je tomu také u Krista. Neboť my všichni jsme byli pokřtěni jedním Duchem v jedno tělo – ať už jsme židé nebo pohané, otroci nebo svobodní – všichni jsme byli napojeni jedním Duchem. Ani tělo se přece neskládá z jednoho údu, ale z mnoha. Vy jste Kristovo tělo a každý z vás jeho úd.

Evangelium

Lukáš 1,1-4; 4,14-21

Už mnoho (lidí) se pokusilo sepsat vypravování o událostech, které se dovršily mezi námi, jak nám je odevzdali ti, kdo byli od počátku očitými svědky a

služebníky slova. A tak, když jsem všechno od začátku důkladně prozkoumal, rozhodl jsem se i já, že to pro tebe, vážený Teofile, uspořádaně vypíšu, aby ses tak mohl přesvědčit o spolehlivosti té nauky, v které jsi byl vyučen. Když se Ježíš vrátil v síle Ducha do Galileje, pověst o něm se roznesla po celém kraji. Učil v jejich synagogách a všichni ho velmi chválili. (Ježíš) přišel do Nazareta, kde vyrostl, a jak měl ve zvyku šel v sobotu do synagogy. Povstal, aby předčítal (z Písma). Podali mu knihu proroka Izaiáše. Otevřel ji a našel místo, kde stálo: 'Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal, poslal mě, abych přinesl chudým radostnou zvěst, abych vyhlásil zajatým propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, abych vyhlásil milostivé léto Páně.' Pak zavřel knihu, vrátil ji služebníkově a usedl. A všichni v synagoze na něho upřeně hleděli. Začal k nim mluvit: "Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli."

K zamyšlení

Většina z nás byla jistě konfrontována se známým vyjádřením: Ježíš "ano" – církev "ne". Na Ježíšovo poselství nahlízejí mnozí jako na živé a obohacující, zatímco na společenství církve se dívají jako na jakýsi světu vzdálený přežitek minulosti. Na jedné straně zřetelně, ale na druhé straně potichu a téměř nepozorovaně opouštějí lidé (a nejen pouze ti mladí!) církve. Současně jsme svědky velkého rozmáhání se sekt a různých spiritistických a esoterických hnutí. Existuje tedy touha po čemsi, co převyšuje viditelný, ohraničený a materiální svět a naplňuje život. Kdo je upřímný, klade si často otázku: Je církev (a "církev" znamená společenství všech pokřtěných, tedy ne jen těch, kteří zastávají nějaký úřad) slepá k potřebám a žádostem lidí? Může ještě toto církevní společenství poskytnout lidem správný směr? Jsou problémy v těch lidech, kteří hledají jiný směr nebo je tento problém ve velké míře v samotné církvi? Může tato církev znovu získat své důležité politické a společenské místo?

Ano, může. Ale jen pod podmínkou, že se sebekriticky a opravdově vrátí k podstatě Ježíšova poselství a osvobodí se ode všeho nánosu, který během staletí nasbírala. Hlavní myšlenkou Ježíšova zvěstování je příchod Božího království. V něm samém, v jeho slovech, v jeho činech, v jeho osobě je přítomno Boží království. Přese všechny nesnáze se toto Boží království v tichosti, ale s jasným cílem nezadržitelně rozšiřuje ve všech lidech, kteří přijali Ježíšovo poselství. Dnešní evangelium hovoří o viditelných znameních Božího království: z toho je zřejmé, že se Bůh vždy stará nejen o lidskou "duši", ale i o celé lidstvo. Skrz toto bude každý upřímný postoj a konání ve víře politicky a společensky relevantní.

Základním úkolem tohoto společenství je stát se viditelným obrazem Boží lásky. Lásky – to znamená přijmout lidi takové, jací jsou – i když je nám zpočátku jejich myšlení a život zcela cizí. Znamená to přijmout toho druhého bezpodmínečně a bezvýhradně s láskou a snažit se ho pochopit – to odpovídá Ježíšovu chování, který před každým požadavkem člověka nejprve zve a přijímá. Bezvýhradné přijetí člověka znamená současně jeho uzdravení a osvobození ode všeho nelidského ve smyslu lidské důstojnosti a lidských práv tak dalece, jak nám to dovolují naše lidské možnosti. Víra a příchod Božího království nemohou být tedy uvězněni ve stěnách kostela. A to, co nedokážeme sami, naplní Bůh.

3. neděle v mezidobí C

***Nebud'te zarmoucení,
neboť radost z Hospodina je vaše síla! (Neh 8,10)***

První čtení

Nehemiáš 8,2-4a.5-6.8-10

Kněz Ezdráš přinesl Zákon před shromážděné muže i ženy a všechny, kdo byli schopni rozumět. Bylo to prvního dne sedmého měsíce. Četl z něho na prostranství před Vodní bránou od svítání do poledne před muži a ženami a přede všemi, kdo byli schopni rozumět. Všichni poslouchali knihu Zákona s napětím. Ezdráš, znalec Písma, stál na dřevěném výstupku, který pro ten účel zhotovili. Otevřel knihu před očima všeho lidu – stál totiž výše než všichni lidé – a když ji otevřel, všechen lid povstal. Ezdráš velebil Hospodina, velikého Boha, a všechen lid odpověděl se zdviženýma rukama: "Amen, Amen!" Vrhli se na kolena a klaněli se Hospodinu až k zemi. Četlo se v knize Božího zákona, předkládali a vykládali ho, a tak pochopili, co se četlo. Místodržitel Nehemiáš a znalec Písma a kněz Ezdráš i levité, kteří poučovali lid, řekli všemu lidu: "Dnešní den je zasvěcen Hospodinu, vašemu Bohu, nebud'te smutní a neplačte!" Všechen lid totiž plakal, když slyšeli slova Zákona. (Ezdráš) jim řekl: "Jděte, jezte tučná jídla a pijte sladké nápoje a posílejte výslužky těm, kteří si nemohli nic připravit, neboť tento den je zasvěcen našemu Pánu. Nebud'te zarmoucení, neboť radost z Hospodina je vaše síla!"

Druhé čtení

1. Korintánům 12,12-30

(Bratři a sestry!) Jako tělo je pouze jedno, i když má mnoho údů, ale všechny údy těla, přestože je jich mnoho, tvoří dohromady jediné tělo, tak je tomu také u Krista. Neboť my všichni jsme byli pokřtěni jedním Duchem v jedno tělo – ať už jsme židé nebo pohané, otroci nebo svobodní – všichni jsme byli napojeni jedním Duchem. Ani tělo se přece neskládá z jednoho údu, ale z mnoha. Kdyby řekla noha: "Nejsem ruka, a proto nepatřím k tělu," proto ještě k tělu patří! A kdyby řeklo ucho: "Nejsem oko, a proto k tělu nepatřím," proto ještě k tělu patří! Kdyby bylo celé tělo jenom oko, kde by byl sluch? Kdyby bylo celé tělo jenom sluch, kde by byl čich? Takto však umístil Bůh každý z údů v těle, jak sám chtěl. Kdyby všechno bylo jen jeden úd, kam by se podělo tělo? Takto však je sice mnoho údů, ale jenom jedno tělo. Oko tedy nemůže říci ruce: "Nepotřebuji tě!", nebo zase hlava nohám: "Nepotřebuji vás!" Spíše naopak: tělesné údy zdánlivě nejslabší jsou nejpotřebnější. A zrovna těm údům, které na těle pokládáme za méně ušlechtilé, právě těm v oblékání projevujeme větší pečlivost a údy, za které se stydíme, tím slušněji se zakrývají, kdežto údy ušlechtilé (takové ohledy) nepotřebují. Bůh sestavil tělo tak, že se údům podřadnějším věnuje větší pečlivost, aby nenastal v těle nepořádek, ale aby se údy vzájemně staraly jeden o druhý. Trpí-li jeden úd, trpí s ním všechny ostatní údy, je-li některý úd vyznamenán, všechny ostatní údy se s ním radují. Vy jste Kristovo tělo a každý z vás jeho úd. Bůh ustanovil, aby v církvi jedni byli misionáři, druzí proroky, třetí učitelé. Někteří dále (mají moc dělat) zázraky, jiní dar uzdravovat, pomáhat, řídit, mluvit rozličnými jazyky. Jsou snad všichni misionáři? Jsou všichni proroky? Jsou všichni učitelé? Mají všichni moc dělat zázraky? Mají všichni moc uzdravovat? Mluví všichni jazyky? Umějí všichni (ty řeči v neznámém jazyku pronesené) vykládat?

Už mnoho (lidí) se pokusilo sepsat vypravování o událostech, které se dovršily mezi námi, jak nám je odevzdali ti, kdo byli od počátku očitými svědky a služebníky slova. A tak, když jsem všechno od začátku důkladně prozkoumal, rozhodl jsem se i já, že to pro tebe, vážený Teofile, uspořádaně vypíšu, aby ses tak mohl přesvědčit o spolehlivosti té nauky, v které jsi byl vyučen. Když se Ježíš vrátil v síle Ducha do Galileje, pověst o něm se roznesla po celém kraji. Učil v jejich synagogách a všichni ho velmi chválili. (Ježíš) přišel do Nazareta, kde vyrostl, a jak měl ve zvyku šel v sobotu do synagogy. Povstal, aby předčítal (z Písma). Podali mu knihu proroka Izaiáše. Otevřel ji a našel místo, kde stálo: 'Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal, poslal mě, abych přinesl chudým radostnou zvěst, abych vyhlásil zajatým propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, abych vyhlásil milostivé léto Páně.' Pak zavřel knihu, vrátil ji služebníkově a usedl. A všichni v synagoze na něho upřeně hleděli. Začal k nim mluvit: "Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli."

K zamyšlení

Většina z nás byla jistě konfrontována se známým vyjádřením: Ježíš "ano" – církev "ne". Na Ježíšovo poselství nahlížíjí mnozí jako na živé a obohacující, zatímco na společenství církve se dívají jako na jakýsi světu vzdálený přežitek minulosti. Na jedné straně zřetelně, ale na druhé straně potichu a téměř nepozorovaně opouštějí lidé (a nejen pouze ti mladí!) církev. Současně jsme svědky velkého rozmáhání se sekt a různých spiritistických a esoterických hnutí. Existuje tedy touha po čemsi, co převyšuje viditelný, ohraničený a materiální svět a naplňuje život. Kdo je upřímný, klade si často otázku: Je církev (a "církev" znamená společenství všech pokřtěných, tedy ne jen těch, kteří zastávají nějaký úřad) slepá k potřebám a žádostem lidí? Může ještě toto církevní společenství poskytnout lidem správný směr? Jsou problémy v těch lidech, kteří hledají jiný směr nebo je tento problém ve velké míře v samotné církvi? Může tato církev znovu získat své důležité politické a společenské místo? Ano, může. Ale jen pod podmínkou, že se sebekriticky a opravdově vrátí k podstatě Ježíšova poselství a osvobodí se ode všeho nánosů, který během staletí nasbírala. Hlavní myšlenkou Ježíšova zvěstování je příchod Božího království. V něm samém, v jeho slovech, v jeho činech, v jeho osobě je přítomno Boží království. Přese všechny nesnáze se toto Boží království v tichosti, ale s jasným cílem nezděržitelně rozšiřuje ve všech lidech, kteří přijali Ježíšovo poselství. Dnešní evangelium hovoří o viditelných znameních Božího království: z toho je zřejmé, že se Bůh vždy stará nejen o lidskou "duši", ale i o celé lidstvo. Skrz toto bude každý upřímný postoj a konání ve víře politicky a společensky relevantní. Základním úkolem tohoto společenství je stát se viditelným obrazem Boží lásky. Lásky – to znamená přijmout lidi takové, jací jsou – i když je nám zpočátku jejich myšlení a život zcela cizí. Znamená to přijmout toho druhého bezpodmínečně a bezvýhradně s láskou a snažit se ho pochopit – to odpovídá Ježíšovu chování, který před každým požadavkem člověka nejprve zve a přijímá. Bezvýhradné přijetí člověka znamená současně jeho uzdravení a osvobození ode všeho nelidského ve smyslu lidské důstojnosti a lidských práv tak dalece, jak nám to dovolují naše lidské možnosti. Víra a příchod Božího království nemohou být tedy uvěznění ve stěnách kostela. A to, co nedokážeme sami, naplní Bůh.